

będzie czyste kartki, które wypełni się odpowiednimi cyframi. Kartki te muszą odpowiadać ściśle formie zwiłków, znajdujących się w urnach.

Mieszania i ciągnięcia zwiłków dokonują publicznie sieroty z ochron, utrzymywanych przez Warszawskie Towarzystwo Dobroczynności.

Zamiast urn można przy losowaniu używać dwóch kół loteryjnych.

O ile w jednym losowaniu będą wyciągnięte z obydwu urn same zera, wówczas powtarza się ciągnięcie z urny numer 2, przyczem wyciągnięta z urny tej liczba oznacza numer obligacji, na którą padła wygrana.

O ile wygrana padnie na numer, który już wylosowano w bieżącym dniu, wówczas zarządza się ponowne losowanie.

Dzień, miejsce i godzinę losowania, skład komisji, ilość złożonych do każdej urny (koła) zwiłków numery obligacji, na które padły wygrane, zarządzenie powtórnego ciągnięcia, przewidzianego w ustępach 9—10 niniejszego paragrafu i jego wynik notuje się w protokole, który podpisują wszyscy członkowie komisji.

§ 8. Obligacje, na które padły wygrane w poprzednich ciągnięciach, nie tracą praw do dalszych losowań z zachowaniem jednakże ograniczeń, przewidzianych w ustępie 10 § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Ułamki dolara będą wpłacane i wypłacane w sposób przewidziany w ustępie 2 § 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Sprzedaż, wykup przedterminowy oraz w terminie płatności obligacji serii I. premjowej pożyczki dolarowej oraz opłata kuponów uskuteczniąną będzie w Oddziałach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej względnie w Banku Polskim jak również w innych instytucjach upoważnionych przez Ministra Skarbu.

Wypłata wygranej od obligacji serii I. premjowej pożyczki dolarowej dokonywana będzie jedynie przez Oddział Główny Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej względnie Oddział Główny Banku Polskiego.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

230.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 3 marca 1924 r.

w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz Sprawiedliwości w przedmiocie zastosowania stałej jednostki do opłat za odpisy ustalonych rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 3 lipca 1923 r.

Na podstawie art. 1, 5 lit. b, 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jed-

nostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Kwota 2000 marek, przewidziana § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 3 lipca 1923 r. w sprawie zmiany § 5 rozporządzenia z dnia 4 grudnia 1920 r. w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dn. 8 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 63 poz. 534), przelicza się na podstawie przeciętnego kursu franka złotego za miesiące: czerwiec, maj i kwiecień, poprzedzające miesiąc ogłoszenia powyższego rozporządzenia (1 frank złoty = 113693) na 0,2 franka złotego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

G. Simon

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

231.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 3 marca 1924 r.

zmieniające stawki opłat od kart łowieckich.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315), przedłużonej ustawą z dnia 19 grudnia 1923 r. tyczącą się przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 134, poz. 1109), zarządza się co następuje:

§ 1. Stawki opłat stemplowych od kart łowieckich, przewidziane w pozycji 31 taryfy stemplowej pruskiej, podwyższone w § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opłatach stemplowych i pokrewnych daninach publicznych, obowiązujących na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 1, poz. 6), rozciąga się na resztę obszaru Rzeczypospolitej w wysokości, ustalonej w § 2 p. 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. w sprawie zmiany stawek opłat stemplowych i pokrewnych danin publicznych, obowiązujących na górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. № 19, poz. 195), obowiązującego na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

§ 2. Wskutek tego § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1924 r. w przedmiocie opłat stemplowych od kart łowieckich (Dz. U. R. P. № 8, poz. 82), otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 2. Od kart łowieckich pobierane będą zamiast opłaty, przewidzianej w poz. 20 taryfy opłat stemplowych, załączonej do ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296) — opłaty stemplowe w wysokości następującej:

1) od kart, wydawanych osobom, które bądź są obywatelami polskimi bądź mają zamieszkanie na obszarze Rzeczypospolitej:

a) od kart rocznych 16.800.000 mk.
b) „ „ „ „ „ „ „ „ 3.360.000 „

2) od kart wydawanych innym osobom:

a) od kart rocznych 112.000.000 mk.
b) „ „ „ „ „ „ „ „ 22.400.000 „

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

232.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 28 lutego 1924 r.

w przedmiocie dodatków drożyznianych do świadczeń, zapewnionych ustawą o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej.

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 370) w przedmiocie zmiany przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (Austrij. Dz. U. P. № 1 z 1907) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem cesarskim z dn. 25 czerwca 1914 r. o ubezpieczeniu pensyjnym (Austrij. Dz. U. P. № 138) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, pobierające świadczenia z tytułu ubezpieczenia pensyjnego w Zakładzie Pensyjnym dla funkcjonariuszy lub w instytucji zastępczej, otrzymują począwszy od dnia 1 marca 1924 r. aż do odwołania — prócz świadczeń ustawowych — dodatki drożyzniane do tych świadczeń w wysokości, oznaczonej poniżej.

Wyłącza się jednakże od dodatków drożyznianych odprawy z powodu stałego zamieszkania zagranicą i zwroty premji (§§ 21, 25 ustawy pensyjnej).

§ 2. Podstawę wymiaru dodatku drożyznianego stanowi świadczenie, przysługujące na podstawie ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej w ten sposób, że poszczególne części świadczenia, obliczone na podstawie poborów, zaliczonych do ubezpieczenia w każdym z wymienionych niżej okresów, mnoży się przez mnożniki, ustalone dla danego okresu w § 3 niniejszego rozporządzenia.

Suma tych części, pomnożonych przez odnośne mnożniki, stanowi dodatek drożyzniany.

§ 3. Jako mnożnik ustala się dla okresu:

a) do dnia 31 lipca 1921 r.	95999
b) od dnia 1 sierpnia 1921 r. do dnia 31 października 1922 r.	3199
c) od dnia 1 listopada 1922 r. do dnia 30 czerwca 1923 r.	159
d) od dnia 1 lipca 1923 r. do dnia 30 listopada 1923 r.	31
e) od dnia 1 grudnia 1923 r. do dnia 29 lutego 1924 r.	1

Obliczoną w sposób wyżej wskazany kwotę należnych dodatków drożyznianych łącznie ze świadczeniami ustawowymi przelicza się na franki złote według kursu franka złotego równego 88.482 mkp.

§ 4. Dodatki drożyzniane łącznie ze świadczeniami z tytułu ubezpieczenia pensyjnego, obliczone w myśl postanowień niniejszego rozporządzenia, nie mogą wynosić mniej od kwot, poniżej wyszczególnionych, a to:

1) renta starcza i renta niezdolności	28 fr. zł. miesięcznie
2) renta wdowia	14 „ „ „
3) dodatek dla sieroty niezupełnej	7 „ „ „
4) dodatek dla sieroty zupełnej	14 „ „ „
5) jednorazowa odprawa:	

a) dla wdowy	100 franków złotych
b) dla jednego z rodziców	50 „ „ „

Dodatek drożyzniany do odprawy dla wdowy z powodu zamążpójścia (§ 14 ustawy pensyjnej) nie może wynosić więcej niż pięciokrotna kwota, wymieniona w punkcie 2 tego paragrafu.

§ 5. Ubezpieczeni zastępczo mają prawo do dodatków drożyznianych przynajmniej w takiej wysokości, jakaby im należała się w analogicznym wypadku od Zakładu Pensyjnego dla funkcjonariuszy.

§ 6. Przeliczone na franki złote, świadczenia wraz z dodatkami drożyznianymi zaokrągla się do 10 ct. zł., od 5 ct. zł. począwszy, zaś kwot niższych od 5 ct. zł. nie uwzględnia się.

§ 7. Dodatki drożyzniane do świadczeń ustawowych płatne są wraz ze świadczeniem miesięcznie z góry — w markach polskich według kursu franka złotego w dniu ich płatności, ustalanego przez Ministra Skarbu na podstawie art. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044).

Przypadające do wypłaty miesięcznej sumy marek polskich zaokrągla się do 10.000 mk. w ten sposób, że kwoty, wynoszące przynajmniej 5.000 mk., zaokrągla się do 10.000, zaś kwot niższych od 5.000 nie uwzględnia się.

§ 8. Na pokrycie dodatków drożyznianych pobiera Zakład Pensyjny 20% dodatek do premji stałych (§ 33 ustawy pensyjnej w brzmieniu, obowiązującym w dniu płatności premji), zaś instytucje zastępcze same oznaczają wysokość dodatków do premji stałych.

§ 9. Środki potrzebne na wypłatę dodatków drożyznianych czerpie Zakład Pensyjny oraz instytucje zastępcze zaliczkowo z własnych funduszków.

Zaliczki, na ten cel pobrane, należy zwracać w najkrótszym czasie z funduszu, wymienionego